ANUNȚURI

• Bun venit pruncăi **Maria**, al cincilea copil al pr. Bogdan și al pre. Daniela de la Criscior! Dumnezeu a trecut-o prin greu de la început, ca să o lămurească precum aurul în topitoare.

• Vineri, **pr. Lucian** a fost invitat să susțină o **conferință** în cadrul Taberei de toamnă de la mănăstirea Oașa, cu titlul: *Părintele Ilarion Felea - Mărturisitorul,* un subiect drag nouă tuturor. Părintele Ilarion Felea, de la a cărui adormire martirică s-au împlinit lunea trecută 62 de ani, va fi canonizat în anul 2025.

Prinos făcut de una dintre prescurărițele obștii pentru Părintele Ilarion Felea

ȘTIRI

• Subcomisia sinodală pentru **canonizarea sfinților români** face demersuri pentru oficializarea sfințeniei mai multor mărturisitori **din perioada comunistă**. Este vorba de peste 10 persoane, între care preotul profesor Dumitru Stăniloae, pr. Ilarion Felea, arhimandriții Cleopa Ilie și Gherasim Iscu. Canonizările vor fi proclamate în 2025, când Biserica Ortodoxă Română împlinește 140 de ani de autocefalie și 100 de ani de la obținerea statutului de patriarhie. (sursa*: basilica.ro*)

• În perioada 20-24 septembrie a avut loc la Iași **cel mai mare Festival de muzică bizantină din țară,** unde au fost lansate cărți, urmate cursuri și audiată muzică psaltică de calitate, în interpretare locală și greacă. (sursa*: basilica.ro*)

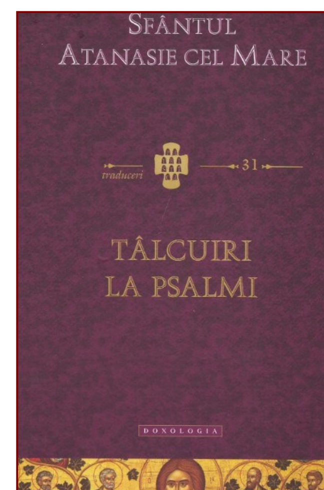
• **Documentarul „Unde ești, Adame?"** despre viața în mănăstirea athonită Dochiaru în vremea stareției Arhim. Grigorie, a avut premiera românească luni seară, la Palatul Patriarhiei. „În acest film nu există gândul nostru personal", spune producătorul, Arhid. Oleksandr Plyska. Filmul subtitrat în română este pus gratuit la dispoziția comunităților și a sălilor de cinema care îl solicită. (sursa*: basilica.ro*)

• Românii din orașul spaniol **Santander, Spania**, vor avea propriul **lăcaș de cult**. Achiziția a fost posibilă datorită sprijinului oferit de Departamentul pentru Românii de Pretutindeni. (sursa*: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Sfântul Atanasie cel Mare
TÂLCUIRI LA PSALMI

Volumul de față oferă prima traducere în limba română a Tâlcuirilor la Psalmi transmise sub autoritatea marelui Atanasie al Alexandriei. De asemenea, el include, în chip de prefață, traducerea unui text atanasian înrudit, Epistola către Marcelin despre tâlcuirea Psalmilor, o nestemată a literaturii exegetice patristice prin care se încurajează utilizarea zilnică a psalmilor în viața creștinilor, fie ei asceți sau mireni, în scopul dobândirii cunoașterii lui Dumnezeu și de sine, și a vindecării sufletești și trupești. Îndemnat fiind să citească psalmii „cu pricepere, spre a putea înțelege sensul fiecăruia, povățuit fiind de Duhul" (Ep. Marc. 33), creștinul va afla în Tâlcuiri călăuza ideală.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 30 (CXLIII) 24 septembrie 2023

Sfinții săptămânii

D 24 - DUMINICA A 18-A DUPĂ RUSALII (Pescuirea minunată); Sf. Mc. Tecla cea întocmai cu Apostolii; Sf. Cuv. Siluan Athonitul; Sf. Cuv. Simon (Ștefan Nemania), fratele Sf. Sava al Serbiei; Sf. Cuv. Doroteea de Kașin

L 25 - Sf. Cuv. Serghie de Radonej; Sf. Cuv. Eufrosina; Sf. Cuv. Pafnutie Egipteanul (tatăl Sf. Eufrosina)

M 26 - Mutarea Sf. Ap. și Evanghelist Ioan; Sf. și Dreptul Ghedeon; Sf. Voievod Neagoe Basarab

Mi 27 - Sf. Apostoli Marcu, Aristarh și Zinon; Sf. Mc. Calistrat și cei cu dânsul 49 de mucenici; Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul *Mărturisitor Ierom. Adrian Făgețeanu (2011)*

J 28 - Sf. Cuv. Hariton Mărturisitorul; Sf. Prooroc Baruh; Sf. Cuv. Neofit Zăvorâtul din Cipru-mutarea moaștelor

V 29 - Sf. Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Ier. Ioan Maximovici - aflarea moaștelor ; Nașterea Părintelui Arsenie Boca

S 30 - Sf. Mc. Grigorie, luminătorul Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia, Gaiani; *Mărturisitor Pr. Gheorghe Tarcea (1963)*

Sf. Siluan Athonitul

UN SFÂNT

DESPRE SFINȚI

> ***Eu iubesc pe cei ce Mă iubesc și slăvesc pe cei ce Mă slăvesc, zice Domnul. (Pr 8,17; 1 Rg 2,30)***

Dumnezeu e slăvit întru sfinții Lui, iar sfinții sunt slăviți de Dumnezeu. Slava pe care Domnul o dă sfinților e atât de mare că, dacă oamenii ar putea vedea un sfânt așa cum este el, ar cădea la pământ de evlavie și de frică, fiindcă omul trupesc nu poate îndura slava unei arătări cerești.

Nu vă mirați de aceasta. Domnul iubește făpturile Lui atât, încât a dat omului revărsarea Duhului Său Sfânt și în Duhul Sfânt omul se face asemenea lui Dumnezeu. Dar de ce iubește Dumnezeu atât de mult pe om? Pentru că El este Iubirea însăși, și această Iubire nu e cunoscută decât prin Duhul Sfânt.

Prin Duhul Sfânt cunoaște omul pe Domnul, Făcătorul său, și Duhul Sfânt umple de harul Lui tot omul: și suflet, și minte, și trup. Domnul a dat sfinților Săi harul Lui și ei L-au iubit și s-au lipit de El până la capăt, fiindcă dulceața iubirii lui Dumnezeu nu te mai lasă să iubești lumea și frumusețea ei.

Și dacă pe pământ e așa, cu cât mai mult sunt uniți prin iubire cu Domnul sfinții în cer. Iubirea aceasta e negrăit de dulce și ea vine de la Duhul Sfânt, și toate puterile cerești se hrănesc din ea. Dumnezeu e iubire și în sfinți Duhul Sfânt e iubire. Prin Duhul Sfânt este cunoscut Domnul. Prin Duhul Sfânt este slăvit Domnul în ceruri. Prin Duhul Sfânt slăvesc sfinții pe Dumnezeu și prin darurile Duhului Sfânt preaslăvește Domnul pe sfinți, și slava aceasta nu va avea sfârșit.

Multora li se pare că sfinții sunt departe de noi. Dar ei sunt departe de cei ce s-au îndepărtat ei înșiși și sunt foarte aproape de cei ce păzesc poruncile lui Hristos și au harul Duhului Sfânt.

În ceruri toate viază și se mișcă prin Duhul Sfânt. Dar și pe pământ este același Duh Sfânt. El viază în Biserica noastră, El viază în Tainele ei, în Sfintele Scripturi, în sufletele credincioșilor. **Duhul Sfânt unește pe toți și de aceea sfinții sunt aproape de noi;** și când ne rugăm lor, atunci prin Duhul Sfânt ei aud rugăciunile noastre și sufletele noastre simt că sfinții se roagă pentru noi.

Cât de fericiți suntem noi, creștinii ortodocși, că Domnul ne-a dat viața în **Duhul Sfânt**; și El veselește sufletele noastre. Dar El trebuie păstrat cu înțelegere, fiindcă **și numai pentru un singur gând rău El părăsește sufletul** și atunci iubirea lui Dumnezeu nu mai e cu noi, și nu mai avem îndrăzneală în rugăciune, nici nădejde tare că vom dobândi ceea ce cerem.

Sfinții viază în altă lume și acolo, prin Duhul Sfânt, văd slava lui Dumnezeu și frumusețea feței Domnului. Dar în același Duh Sfânt ei văd viața și faptele noastre. Cunosc întristările noastre și aud rugăciunile noastre fierbinți. Cât au trăit pe pământ, au învățat de la Duhul Sfânt iubirea lui Dumnezeu; iar cine are iubirea pe pământ, acela o ia cu el în viața veșnică, în împărăția cerurilor, unde iubirea crește și va fi desăvârșită. Și dacă aici iubirea nu poate uita pe fratele, cu cât mai mult nu ne uită pe noi sfinții și se roagă pentru noi.

Domnul a dat sfinților darul Duhului Sfânt și în Duhul Sfânt ei ne iubesc pe noi. Sufletele sfinților cunosc pe Domnul și bunătatea Lui față de om și de aceea duhul lor arde de iubire pentru oameni. Când trăiau încă pe pământ, ei nu puteau auzi fără întristare de un om păcătos și în rugăciunile lor vărsau lacrimi pentru el. Duhul Sfânt i-a ales să se roage pentru întreaga lume și le-a dat izvoare de lacrimi. Duhul Sfânt dă aleșilor Lui atât de multă iubire, că sufletele lor sunt ca înflăcărate de dorința ca toți oamenii să se mântuiască și să vadă slava Domnului.

Sfinții care au bineplăcut lui Dumnezeu ajung în împărăția cerurilor și acolo văd slava Domnului nostru Iisus Hristos; dar în Duhul Sfânt îi văd și pe oamenii care se chinuie pe pământ. Domnul le-a dat un atât de mare har, încât **ei îmbrățișează prin iubire toată lumea**. Ei văd și știu cât de neputincioși suntem din pricina întristărilor și necazurilor, cât a secat lăuntrul nostru, cât de mâhnite au ajuns sufletele noastre, și nu încetează să mijlocească pentru noi la Dumnezeu.

Versuri

Decalog

Virgil Ierunca

Plec urechea peste șoaptele morților
la cumpăna ispitelor tari
Plec urechea peste șoaptele morților.
Țarina legea aprinde.
Din cenușa legii
Grija minunii
Amintirea apelor
Răsăritul ochiului
Chinul șarpelui
Semnul așteptat
Paharul sorbit.
Vă veți intoarce
Vă veți intoarce

La ospățul sângelui negru
Sub cerul coborât de pe cruce.
Veți săvârși și sfârși
Și legea aprinsă aprinsă
Vă va izbăvi de poruncă
Păcatele voastre vor învia învierea
Vor lua povara pământului de pe umerii morților.
Iartă-le lor că știu ce vor face!

Plec urechea peste șoaptele morților
La cumpăna ispitelor tari
Plec urechea peste șoaptele morților.

MUZICA

schimbă sufletul

Pr. Josiah Trenham

Muzica ne schimbă, aceasta a spus -o acum 1600 de ani Sf. Ioan Gură de Aur, într-unul din comentariile sale la Matei. Muzica schimbă sufletele și lucrează ca o desfătare duhovnicească.

Să observăm mai întâi că Însuși Dumnezeu a creat sunetele pe care le auzim în natură. Să ne gândim ce impact are natura cu sunetele ei asupra noastră. De exemplu, marea cu valurile ei sau izvorul care curge sprinten. Ori vântul care răscolește frunzele sau cântarea păsărilor. Sunetele naturii au în sine o mare putere și influență. Și îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ele!

Din păcate, **orașul ne-a rupt de natură și de sunetele ei odihnitoare, de ritmurile simple pe care Dumnezeu le-a așezat în creația Sa**. Nu este de mirare că azi tot mai mulți oameni caută și ascultă înregistrări cu sunete din natură, folosindu-le ca o terapie în viețile lor zbuciumate. De multe ori, înainte de culcare, pun aceste sunete, dorind să acopere astfel zgomotul de afară al mașinilor și sirenelor.

Sf. Ioan Gură de Aur spune că aceasta desfătare este proprie minții omului și este de folos atâta vreme cât nu lăsăm pe diavol să pună acolo cântările lui destrăbălate. Dumnezeu a lăsat Psalmii ca prin cântarea lor să simtă omul ajutor și bucurie. Așadar, Sfântul subliniază că Psalmii au fost scriși spre a fi cântați. Ei sunt baza slujbelor Bisericii. În continuare Sf. Ioan spune că din cântarea nepotrivită vin vătămările sufletești. Aceea slăbește mintea și o face neputincioasă în lupta cu ispitele. Pe când Psalmii sfințesc pe om, îi dau putere. Cuvintele lor clădesc sufletul, căci ele au puterea de a curăți mintea. Din păcate, cântările lumești sunt reținute și repetate cu mult mai multă ușurință decât cele religioase. Ce puțin s-au schimbat lucrurile ...Câți adolescenți care știu pe dinafară cuvintele degradante ale melodiilor rap sau hip-hop ar putea recita câteva versete dintr-un psalm?

Soluția pe care o propune Sf. Ioan este să ascultăm cât de des cântările psaltice, pentru a ne hrăni sufletul și a-l întări, ca astfel să nu mai aibă nevoie de mâncarea porcilor. **Sufletul flămânzește și însetează după frumos. Iar muzica sfântă e menită să-l hrănească.**

Avem atâta grijă cu hrana trupească, să nu fie cu e-uri, îngrășăminte chimice, etc., dar când e vorba de suflet îl hrănim cu orice. Și aici este vorba de cei care au prostul obicei să lase radioul pornit toată ziua. Astfel dăm sufletului otravă, căci majoritatea melodiilor care curg de acolo fără oprire sunt lascive, provocatoare, ofensatoare.

Am citit mai demult o carte despre influența muzicii asupra omului, scrisă de un teoretician în domeniu și am fost uluit de cât de *multe inrâuri pot avea cântecele*. Ele produc în om reacții: *psihosomatice, fizice, emoționale, de comportament, sociale, educative*. Și nu este vorba doar de cuvinte, ci de *ton, volum, durată, timbru* și multe altele care țin de sunetul propriu-zis. Muzica este complexă și efectele sale asupra omului sunt de asemenea complexe. Muzica poate schimba stare omului, poate ajuta sau împiedica somnul, poate stârni violența sau spori pofta.

Un prim tratat despre efectele muzicii se regăsește în scrierile lui *Casiodor*, om politic roman din sec. al VI -lea, care a trăit într-o vreme tulbure, în care civilizația greco-romană a fost spulberată în Occident de barbari. El a studiat impactul muzicii asupra concetățenilor săi și a văzut cum muzica face să dispară frica, ușurează durerea trupească și sufletească (și ce nevoie avem azi de așa ceva!), îmblânzește cruzimea și împietrirea inimii, aduce liniște interioară.

De asemenea, autorul cărții observă efectele fizice asupra celor ce ascultă muzică de calitate: îmbunătățirea vederii, a puterii de concentrare și memorare, îmbunătățește pulsul și respirația, tensiunea, metabolismul, creierul, sistemul circulator. Muzica este dinamogenică, adică pune în mișcare întregul organism uman, făcându-l să funcționeze la capacitatea sa normală, îi dă un avânt, cu alte cuvinte. **Unul dintre motivele de instabilitate emoțională a omului contemporan este ascultarea muzicii la un volum prea ridicat.**

Sf. Scriptură face referire la mai multe instrumente și efectele lor asupra omului: *harpa, fluierul* (care îmblânzesc și liniștesc mânia), *trâmbița* (care alungă frica din inima ostașilor, încurajând puterea lor de a se jertfi). Îmi amintesc imaginea soldaților americani invadând în 2003 Irakul – ascultau AC DC. Aceasta este muzica potrivită dacă dorești vărsare de sânge și cruzime!

Să ne amintim și de martirii din primele veacuri care se întăreau în temnițe cântând psalmi. De fapt, Însuși Mântuitorul și Ucenicii Săi au cântat laude înainte de a pleca în grădina Ghetsimani, unde Acesta se va lăsa prins de romani.

Ca o experiență personală, de câte ori am temeri sau împotriviri, cânt cea mai minunată și însuflețitoare cântare a Ortodoxiei: *„Hristos a înviat din morți...”*, punând între cântări și stihurile psalmului 67: *„Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe El. Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topește ceara de fața focului, așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu”*. Și atunci simt cum cuvintele și melodia îmi îmbracă sufletul în putere, îl mângâie, îl apără de atacurile demonice. Aceasta este muzica dumnezeiască ce sfințește sufletul!

Aici am lucrat la o firmă. Am găsit și o gazdă unde să stăm, o bătrânică de care avea grijă soția mea.

Și copiii dvs.?

Au rămas la soacra mea, la Bârlad, că nu puteam să avem grijă de ei.

Și ați câștigat ceva aici?

Nu prea, cam toți banii se duceau pe cheltuieli.

Cum ați găsit biserica?

Prin mama unui coleg, care venea aici la slujbe. Am intrat și eu de câteva ori și țin minte că după slujbe stătea părintele pe platoul acesta verde cu tinerii.

Pe atunci eram om în putere, aveam 82 kg. Acum am 42 kg... Însă s-a întâmplat ceva neplăcut. Firma la care lucram a dat faliment și trebuia să ne întoarcem acasă. Gazda noastră avea un fiu în Germania și când a venit în țară, i-a sucit capul nevestei mele. Ea a vrut să plece în Germania la muncă, eu nu am fost de acord, dar tot a plecat. A fost un pic de scandal atunci și gazda m-a dat afară.

Ce să fac? Am venit la biserică și am cerut ajutor părintelui, care mi-a dat niște bani, spunându-mi să mă întorc la copii, că va veni înapoi și soția.

Am plecat la Bârlad, dar nu am găsit de lucru. Prin cineva am ajuns în București și am lucrat câțiva ani la o firmă de prelate. La un moment dat mă trezesc cu nevasta în București. Se întorsese din Germania, o părăsise acel om și acum era bolnavă, avea cancer. A rămas cu mine. După ce firma a dat faliment, am găsit de lucru acasă la dr. Pavel Chirilă. La spitalul său am dus-o pe soție, dar nu a putut să o mai ajute. A murit...

Copiii erau tot la Bârlad?

Da. Mare sprijin am avut în soacra mea, căci ea i-a crescut în toți acești ani.

Acum doi ani am început să mă simt rău, slăbeam, aveam dureri. Am fost de atunci tot prin spitale și s-a descoperit că am cancer. Dl. Dr. Chirilă mi-a dat un tratament, apoi am făcut radioterapie, dar tot slăbeam. Am fost internat la Fundeni o vreme și de câteva zile m-au externat. Prietenii mă evită, ca și cum aș avea o boală transmisibilă. Nici eu nu mai sunt omul sociabil și glumeț de altădată... **Nu e ușoară viața cu cancer... Te gândești în fiecare zi dacă te mai trezești sau nu în dimineața următoare.**

Așa că am venit aici, căci părintele m-a mai ajutat, să-l rog să mă mai ajute o dată. Mi-au dat maxim 2-3 luni de trăit. Și plec acasă, la Bârlad...

Pe cine mai aveți acolo?

Nu-i nimeni acasă, mama a murit. O să stau singur.

Și copiii?

Fiica mea s-a căsătorit și stă la socri. E studentă la Medicină veterinară și așteaptă un copil. E tare bisericoasă, mama mea a crescut-o așa. Iar băieții sunt la Iași, studenți, unul la Medicină, iar celălalt la Electrotehnică. Lucrează amândoi să se întrețină.

Câți ani aveți acum?

53 de ani. Am îmbătrânit 20 de ani de când sunt bolnav...

Și așa George a plecat spre gară abia târându-se, cu un rucsac în care își pusese o franzelă și câteva banane, că mai mult nu putea să mănânce. A plecat să moară singur la Bârlad... Să îl pomenim!

Dumnezeu este Tatăl de obște al tuturor. Pe toți ne iubește ca pe niște adevărați fii ai lui și nu poate răbda milostivirea lui cea iubitoare de oameni să ne aflăm pururea în ticăloșii și în nevoi, ci numai așteaptă rugăciunea noastră; ia aminte să auză glasurile noastre; stă pururea cu urechile deșchise, pentru ca să ne asculte, îndată ce vom chema numele lui cel sfânt." **Sf. Antim Ivireanul**

Copilărie sfântă

Sfântul copil GAVRIIL,
ocrotitorul copiilor cu probleme

Sfântul Gavriil s-a născut în 22 martie 1684, în Polonia, în familia unor țărani ortodocși evlavioși. Perioada în care a venit în lume era una grea pentru creștini, deoarece erau multe persecuții și discriminări venite din partea uniaților din Polonia. Băiatul a crescut frumos, în cumințenie și supunere față de părinții lui, manifestând o atitudine matură asupra purtării de grijă a lui Dumnezeu în viețile oamenilor. Această perspectivă asupra vieții îl făcea să fie mult mai înclinat spre rugăciune decât spre jocurile firești ale copilăriei.

Când băiatul a împlinit 6 ani, familia sa urma să treacă printr-o grea încercare...Într-o zi, mama l-a lăsat singur acasă, până când avea să meargă cu merinde la soțul ei care muncea pe câmp. În lipsa mamei, guvernatorul satului l-a răpit. Apoi l-a dus într-un loc ascuns și l-a chinuit cimplit timp de 9 zile, după care copilul a murit. Criminalul a încercat să ascundă această faptă și a aruncat trupul băiatului într-o pădure din împrejurimi. Timp de mai multe zile, animalele sălbatice au păzit trupul copilului să nu fie atins de nicio pasăre prădătoare. El a fost descoperit în preajma Sf. Pași, iar oamenii l-au înmormântat în cimitirul satului, unde e rămas timp de 30 de ani.

Dumnezeu nu lasă niciodată adevărul nedescoperit, iar acest lucru s-a întâmplat și în cazul lui Gavriil. În acele vremuri, peste ținut s-a abătut o epidemie și foarte mulți copii care mureau erau înmormântați chiar lângă mormântul lui Gavriil, fără ca

aceștia să știe de existența lui. Oamenii au început **să simtă o mireasmă deosebită în acel loc și odată**, pe când săpau un mormânt nou, au descoperit sicriul cu trupul neputrezit al lui Gavriil, sfintele moaște fiind mai apoi așezate într-o criptă sub biserică.

În 1794, un incendiu a distrus biserica. Pentru ca încă o dată să se vădească sfințenia pruncului Gavriil, deși sfintele moaște au rămas neatinse, totuși doar o parte a mâinii a fost arsă. Aceasta s-a întâmplat din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, deoarece, atunci când racla a fost mutată în mănăstirea satului, **mâna arsă a fost în chip minunat refăcută și acoperită cu piele.**

Din evlavie, oamenii au construit o biserică peste mormântul Sfântului, sfințirea bisericii având loc chiar în ziua de Sfintele Paști. Din nefericire, după opt ani, biserica a fost distrusă în urma unui incendiu, singurul obiect rămas neatins de flăcări fiind icoana Sfântului.

Sfintele moaște ale copilului martir au fost mereu mutate din cauza războaielor și prigoanelor și au ajuns în Rusia, până în 1992, când au fost readuse cu mare cinste în ținutul natal al Sfântului.

Până astăzi, Sfântul Gavriil este cinstit ca ocrotitor al copiilor cu probleme de orice fel, al tinerilor, al școlilor și al tuturor organizațiilor ortodoxe de tineret, fiind prăznuit în 20 aprilie. Moaștele sale se află în Catedrala ortodoxă din Bialystok, Polonia.

I.D.

SINOADELE ECUMENICE
4. Calcedon

FIRE ȘI PERSOANĂ

Faptul că cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi Se făcuse om, luase așadar trup omenesc și suflet rațional, ridica semne de întrebare care nu puteau fi șterse decât prin luminarea Duhului Sfânt. Astfel, pe bună dreptate, oamenii se întrebau: Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel întrupat, era mai mult Dumnezeu sau mai mult om? Cum era posibilă unirea divinității cu umanitatea? La toate aceste întrebări vor răspunde Sinoadele al III-lea, dar mai ales al IV-lea Ecumenice, care vor dogmatiza înțelesul termenului de „persoană" și „fire".

Cu aproape un veac în urmă, Sf. Vasile cel Mare vorbea despre persoană (ipostas) și fire: FIREA înseamnă **ceea ce e comun tuturor indivizilor sau lucrurilor din aceeași specie**. Iar PERSOANA este **felul propriu de a fi ca întreg de sine stătător.** Adică Sf. Vasile este om după fire, ca toți oamenii, dar este și persoana Vasile, unic și irepetabil.

Mergând pe urmele învățăturii Sfântului Vasile cel Mare, Sfântul Chiril al Alexandriei și ceilalți Părinți de la Sinodul al III-lea Ecumenic au arătat că **Fiul lui Dumnezeu** întrupat are O SINGURĂ PERSOANĂ, dar DOUĂ FIRI, dumnezeiască și omenească. Ne amintim că Nestorie susținuse că în Mântuitorul sunt două persoane, iar Sinodul III de la Efes a lămurit odată pentru totdeauna că nu este așa.

O NOUĂ EREZIE

Neînțelegerile au continuat chiar și după ce Nestorie a fost excomunicat, și aceasta întrucât erezia mergea într-o altă direcție, la fel de prăpăstioasă. Un bătrân arhimandrit din Constantinopol, **Eutihie**, om cu vaste cunoștințe teologice, dar și foarte încăpățânat, ducea, spre deosebire de Nestorie, la extrem unitatea dintre cele două firi ale Mântuitorului, spunând că, după întruparea Sa din Fecioara Maria, Hristos n-a avut decât o singură fire, cea dumnezeiască, firea omenească fiind absorbită de firea Sa dumnezeiască, așa precum o picătură de apă se pierde în imensitatea mării. Erezia s-a numit de atunci **monofizită** (adică „o singură fire").

Consecința firească a acestei erezii este că, dacă Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu are, pe lângă firea dumnezeiască, și firea omenească completă, primită prin nașterea din Fecioara Maria, atunci este nimicită întreaga operă de mântuire a omului, întrucât, după cuvintele mai multor Sfinți Părinți, Hristos putea mântui doar ceea ce asumase și, de aceea, trebuia să-Și asume întreaga fire umană, afară de păcat.

MINUNEA ȘI LĂMURIREA

Ca să curme neînțelegerile, împărații Marcian și Pulheria au hotărât convocarea unui nou sinod ecumenic. Sinodul s-a ținut între 8 și 25 octombrie 451, la Calcedon (azi Kadi-Koy, un cartier al istanbulului, pe țărmul asiatic), fiind cel mai măreț și impunător sinod din întreaga Antichitate creștină. Numărul Părinților care au participat la acest sinod a variat între 520-630, cifră neajunsă de nici un alt sinod ecumenic.

Întrucât nu se ajungea la niciun consens, atât tabăra ortodoxă, cât și cea monofizită insistând cu propriile argumente, patriarhul Anatolie a propus ca decizia să fie lăsată în voia Duhului Sfânt, prin mijlocirea **Sfintei Mucenițe Eufimia**, ale cărei moaște odihneau în catedrala sinodului, spunând către eretici: *„Să scrieți voi într-o carte mărturisirea credinței voastre și vom scrie și noi mărturisirea noastră și amândouă scrisorile, pecetluindu-le, să le punem în mormânt, la preacinstitele moaște ale Sfintei Eufimia, apoi să ne rugăm lui Dumnezeu cu post ca, prin această sfântă plăcută a sa, să ne descopere care este credința cea dreaptă".* Toți au fost de acord și au pus amândouă scrisorile pe pieptul Sfintei. Și iarăși acoperind mormântul, l-au întărit cu pecete împărătească și cu strajă și s-au rugat trei zile cu postire. Și sosind ziua a patra, împăratul împreună cu tot sinodul s-au dus la cinstitul mormânt al Sfintei Eufimia și, desfăcând pecetea împărătească, când au deschis mormântul, au văzut scrisoarea celor dreptcredincioși șezând în mâna dreaptă a sfintei, iar scrisoarea celor eretici, zăcând la picioarele ei. Și de mirare era și aceasta, că ea și-a întins mâna sa spre împărat și spre patriarh ca o vie, dându-le lor scrisoarea mărturisirii celei drepte. Atunci toți s-au umplut de bucurie negrăită și au dat slavă lui Dumnezeu.

Apoi, Sf. Părinți au adoptat formula rămasă ca dogmă până astăzi: **„Dumnezeu adevărat și om adevărat... cunoscându-se în <u>două firi</u>, fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire, fără despărțire, deosebirea firilor nefiind nicidecum stricată din pricina unimii, ci mai degrabă <u>păstrându-se însușirile fiecărei firi într-o singură persoană</u> și într-un singur ipostas"**.

Din păcate, o parte a Bisericii – cea din Alexandria - a înțeles greșit această hotărâre, precum și cele scrise de Sf. Chiril pe această temă, considerând că el face referire la firea Mântuitorului ca la una singură, când de fapt Sf. Chiril se referea la persoană. Astfel că, după Calcedon, o parte din creștini s-au desprins de Biserică, rămânând până astăzi în afara ei. Biserici monofizite sunt cele ale copților, armenilor, etiopienilor.

Mărturii

LUCRĂRILE TAINICE ALE LUI DUMNEZEU

Înainte de hramul bisericii din 13 august a intrat în curte un om slab-slab și care abia se ținea pe picioare din cauza tusei. Părintele Ștefan l-a îmbrățișat, ca și cum îl cunoștea de multă vreme. Apoi m-a chemat să aflu povestea vieții sale. Înainte de a reproduce discuția cu George, căci așa îl cheamă, este nevoie să așternem aici cele spuse de părintele despre cum l-a cunoscut.

PĂRINTELE ȘTEFAN

Acum vreo 18 ani, pe când aveam un an de când am început să slujim în biserică, ne-am trezit că intră în curte un om slab, cu ochelari cu multe dioptrii și care mi-a spus că îl cheamă George, că e din Bârlad și că făcuse închisoare, iar de o vreme lucra în Arad. Mi-a mai spus că soția l-a lăsat în timpul acesta, că are 3 copii pe care i-au crescut bunicii și că vrea să se ducă acasă la ei, dar nu are cu ce să ajungă.

Mi-a povestit că în perioada în care se desființau fabricile, el lucra la fabrica de rulmenți din Bârlad. Și au început mulți să scoată rulmenți și să-i ducă spre vânzare în Bulgaria și Serbia. A scos și el câțiva rulmenți și l-au prins, că așa e întotdeauna cu cel ce nu e hoț – nu știe să fure. Așa că l-au băgat la pușcărie și a făcut câțiva ani de închisoare pentru acei rulmenți.

Când i-am auzit povestea, așa m-a îndemnat Duhul și i-am dat toți banii care îi aveam atunci în biserică pentru trebuințele ei, 9 milioane. Atunci erau bani mulți... Omul a fost profund impresionat și mi-a mulțumit. A zis că nu o să mă uite niciodată și a plecat.

În ziua următoare, un coleg de-al meu cu care făcusem studiile la Atena și care rămăsese acolo (Sergiu îl chema) mă sună și îmi zice: Părinte, vreau să-ți trimit niște bani pentru biserică. I-am dat un cont și apoi am văzut că mi-a trimis 63 de milioane (de 7 ori 9). **Atât de evidentă a fost pentru mine mila, dragoste, bunătatea lui Dumnezeu Care mi-a dat de 7 ori mai mult de cât i-am dat acestui om!**

Apoi George nu a venit să mai ceară nimic niciodată, dar mi-a scris mereu, a început să lucreze, a avut grijă de copii și s-a aciuat la București pe lângă renumitul dr. Pavel Chirilă. L-a cunoscut bine, a participat la toate durerile și bucuriile prin care acesta și familia lui au trecut, inclusiv îmbolnăvirea unei nepoțele, moartea soției... George mă suna mereu și îmi spunea toate.

Iar acum a venit la biserică și mi-a spus că are cancer în ultimul stadiu...

GEORGE

Cum de ați ajuns aici la biserică?

Mă trag dintr-o familie de oameni cinstiți și muncitori. Am avut o copilărie frumoasă, chiar dacă era cu lipsuri. Am dat și la facultate, dar am renunțat din cauza soției și m-am angajat la fabrica de rulmenți din Bârlad. La 14 ani după Revoluție, firma a intrat în faliment, iar eu am făcut o prostie cu niște colegi. M-a pus necuratul să iau o cutie cu 30 de rulmenți și m-a prins la poartă. Au chemat poliția, m-au arestat și m-au condamnat. Acasă au rămas soția și trei copii (doi băieți și o fată – cel mai mare avea 8 ani).

După ce am ieșit din închisoare, m-am întors acasă. Nevasta m-a așteptat, deși eu am crezut că mă părăsește. La lucru nu mă mai primeau, așa că am zis să căutăm un servici în altă parte din țară, undeva unde să nu mă știe nimeni. Acasă mi-era rușine să mai stau; Bârladul e un oraș mic, unde toți se cunosc. Așa că iată-ne ajunși în Arad.